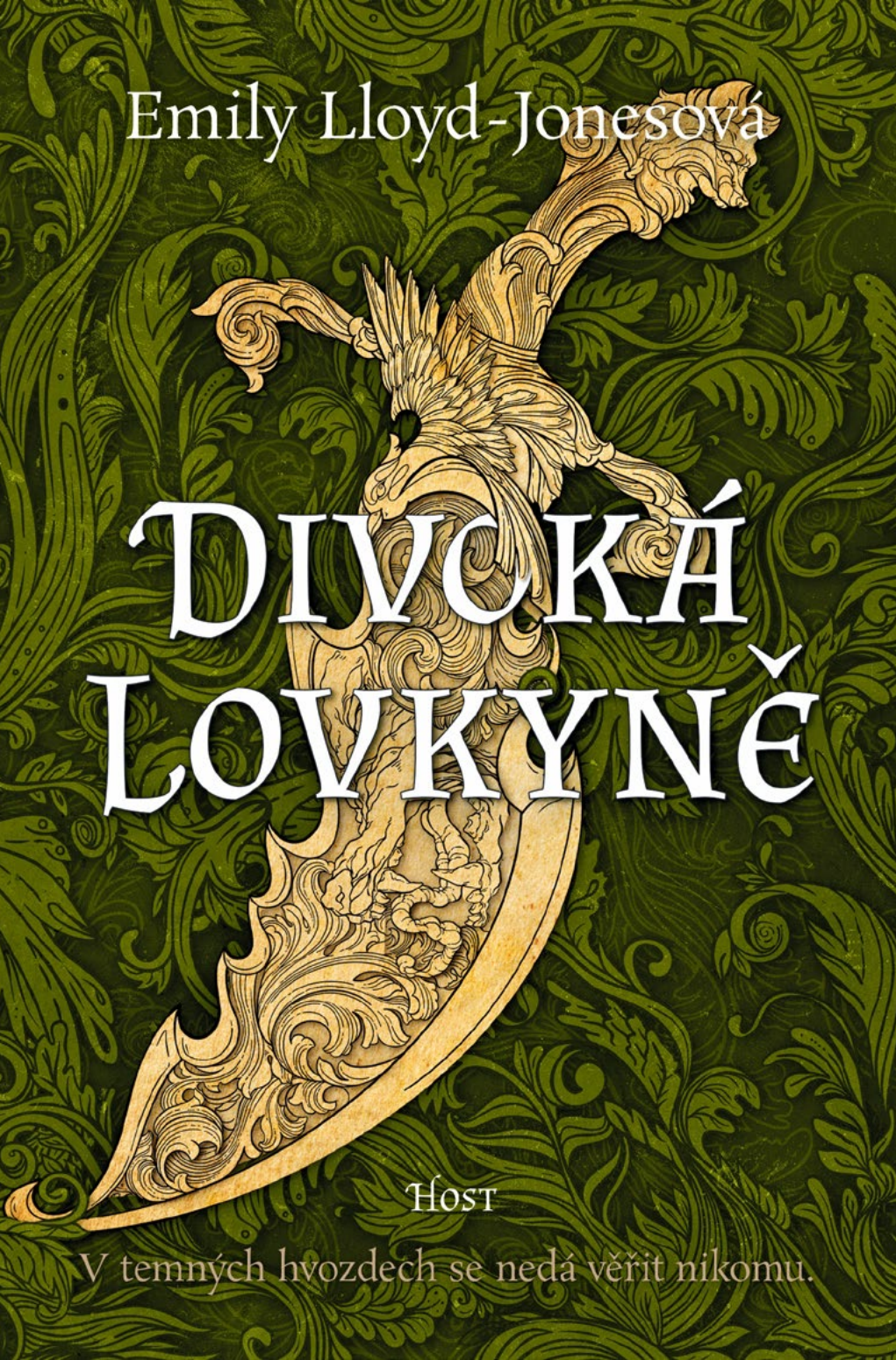
Emily Lloyd-Jonesová

Dívka lovkyně

Host

V temných hvozdech se nedá věřit nikomu.

Emily Lloyd-Jonesová

Divoká lovkyně

Přeložila Lucie Bregantová
Brno 2026

Emily Lloyd-Jonesová

DIVOKÁ LOVKYNĚ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Wild Huntress
Copyright © 2024 by Emily Lloyd-Jones
This edition published by arrangement with Little Brown Books for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc., New York, USA.
All rights reserved
Cover art © 2024 by SPIDER.MONEY (Wansiya Visupakanjana)
Cover design by Jenny Kimura
Baroque pattern © Gorbash Varvana; ornaments © HiSunnySky; texture © Krasovski Dmitri / Shutterstock.com
Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.
Interior design by Carla Weise
Map copyright © 2024 by Kathleen Jennings
Translation © Lucie Bregantová, 2026
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2981-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-2982-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2983-4 (MobiPocket)

Mému úžasnému čtenářstvu.
Nebojte, kocour to přežije.

S
V
J
Ynys Môn
Caer Dathyl
Gwynedd
Caer Sidi
Colbren
Brány Annwvynu
Annwvyn
Argoed
Bae Ceredigion
(dříve
Cantre'r Gwaelod)
Powys
Seisyllwg
Rhwng Gwy
A Hafren
Dyfed
Brycheiniog
Gwent
Morgannwg
Caerdyf
Ostrovy

Šeptalo se, že jinolid krade děti, ovšem jednoho podzimního večera si místo toho přišli pro porodní bábu.

Byla to štíhlá žena se světlými vlasy a silnýma rukama. V důlku mezi klíčními kostmi jí spočíval železný amulet visící na kožené šňůrce — ochrana proti kouzlům. Takhle blízko Annwvynu se na staré způsoby nezapomínalo. A právě proto žena při trojím zaklepání na dveře zaváhala. Večery jsou nebezpečné. Kouzlům se daří ve chvílích, kdy se svět proměňuje — když slunce stoupá či klesá, když se mění roční období a když jsou dny nejkratší či nejdelší.

„Ano?“ ozvala se porodní bába přes dveře. „Kdo je to?“

Odpověděl mužský hlas. „Prosím. Potřebuju porodní bábu.“

Soucit přemohl obezřetnost a žena uvolnila petlici.

Muž, který přede dveřmi stál, nebyl člověk. Zorničky měl úzké a hranaté jako koza a oblečení bylo utkané z dubového listí a lišejníku. Byl pohledný, ale působil

znepokojivě, takže žena okamžitě ucouvla o krok zpět a rukou si sáhla po amuletu. Věděla, že jinolid existuje, avšak nikoho z nich ještě nepotkala. Málem tomu kouzelnému stvoření zabouchla dveře před nosem.

„Má paní," pronesl jinomuž. „Prosím. Moje žena rodí a já se bojím, že o ni i o dítě přijdu." Vypadal ztrápeně. „Zlato nemám, ale mohu přislíbit odpovídající protislužbu."

Žena se napřímila. Tomu dobře rozuměla. Zašla zpět do domu a připravila si vše potřebné. Její vlastní dítě, šestiměsíční holčička, spala u ohně. Žena ji zavinula do šátku a přitiskla si ji k rameni. „Nemám, kdo by mi ji pohlídal," řekla.

Muž přikývl. „Zajistím vám oběma bezpečnou cestu."

Porodní bába žila na kraji divočiny, kde zalesněné svahy Annwvynu vrhaly stíny na kraj lidí. Muž vedl ženu přes pole směrem k lesu. Pohyboval se se zneklidňující lehkostí, jako jelen, sledoval cestičky, kterých by si žena nikdy nevšimla. Tiskla si dítě k tělu a byla vděčná, že její dcera klidně spí. Možná by bylo bezpečnější zůstat doma, tam, kde železo a oheň drží divočinu zpátky. Byla však porodní bábou už příliš dlouho na to, aby nechala matku trpět o samotě.

Muž se přiblížil ke dvěma tisům. Jejich propletené větve tvořily klenutý průchod — živou bránu.

Brány Annwvynu.

Muž zaváhal a pohlédl na porodní bábu. „Až budeš v lese, nevyslovuj své jméno. Ani jméno své dcery. Někteří by si ho mohli zapamatovat a měli by nad vámi oběma moc."

Žena na vteřinu zaváhala. Sevřela dceru ještě pevněji a prošla bránou.

Na první pohled vše vypadalo obyčejně. Les byl potemnělý, drobní živočichové hledali cestičky v měsíčním světle, ve větvích houkaly sovy, nedaleko zurčel potůček. Když si však žena všimla ptáka, svítila mu křídla, jako by byla ze zlata.

„Tudy," pobídl ženu muž. Vedl ji po další neviditelné stezce, až narazili na malou chýši. Byla vklenutá do kořenů starého dubu a muž před ní udělal jakési gesto. Kořeny se poslušně rozpletly a odhalily dveře. Porodní bába vstoupila dovnitř.

Okamžitě ucítila krev. Uvnitř byly dvě jinoženy. Na podložce ležela žena ve vysokém stupni těhotenství, ztěžka dýchala a mechově zelené vlasy jí máčel pot. Vedle ní klečela další žena a tiskla těhotné k rameni obvaz. Látka byla prosáklá napůl sraženou krví.

„Sestru zasáhl lovec šípem," vysvětlila klečící žena. „To železo — kvůli němu začala předčasně rodit. A nikdo z nás ho nemůže z rány vyndat."

Porodní bába přikývla. Tak proto jinomuž přivolal k porodu raději smrtelnici než jinoženu. Položila vlastní spící dítě na stůl a dala se do práce. Našla a vytáhla hrot šípu v ženině rameni, ale porod už postoupil natolik, že se nedal zastavit. Matka ztěžka lapala po dechu. Porodní bába se ze všech sil snažila zachránit matku i dítě.

Vítězství však bylo polovičaté.

Položila na stůl zakrvácené dítě. Očistila ho a zkontrolovala, zda dokáže samostatně dýchat. Chlapeček byl

droboučký, s tmavě zelenýma očima a hrozivě ostrými špičáky. Chlapcův otec seděl vedle své nehybné ženy a držel ji za ruku. Sestra vyšla ven vykřičet svůj zármutek do náruče lesa. „Jak můžu pomoct?“ zeptala se porodní bába tiše.

Muž škytavě zanaříkal. „Máme tu olej,“ řekl bezduše. „V lahvičce na polici, ta s tím zeleným špuntem. Slouží k pomazání novorozeňat.“

Žena lahvičku našla. Uvnitř byla hustá hnědá tekutina a byla ostře cítit po bylinách. Prsty tekutinu nabrala a potřela jí novorozenci čelo. Chlapec na ni zamrkal, její dotek ho překvapil. Hlasitě zakvílel.

Ten zvuk vylekal ženinu dceru. Překvapeně fňukla. Porodní bába k dcerce hned přispěchala.

Prsty však měla stále zamazané podivným olejem.

Bezmyšlenkovitě se dotkla dceřina pravého oka a utřela jí slzy.

Její dcerka měla oči modré jako letní obloha — žena však najednou viděla, jak zorničku zalilo zlato. Stejné jako na křídlech těch podivných ptáků v lese. Zlato jako na listoví pozdního podzimu.

Zlato, které nebylo pro lidi jako porodní bába. Zlato znamenalo peníze nebo kouzla. Znamenalo moc.

Pak však zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Dítě začalo plakat hlasitěji, zkroutilo pusinku a baculatými prstíky si začalo třít pravé oko. Polekaná žena se pokusila zbytky podivného oleje setřít rukávem, ale bylo pozdě.

Jinomuž zalapal po dechu. Žena se ohlédla a začala se bát o sebe i o své dítě.

„Já nechtěla," hlesla, ovšem muž ji přerušil.

„Poslouchej dobře," pronesl jinomuž. „Zachránilas život mého syna a já teď udělám to samé pro tvoji dceru. Nikomu o tom, co se stalo, nepovím, a neuděláš to ani ty. Obě musíte odejít."

Porodní bába zvedla dceru do náruče a nechala se mužem zavést domů. Když prošly tisovou bránou, muž se jí poklonil. Natáhl se k dítěti a držel nad ním ruku. „Nejde o to vidět," zamumlal. „Ale vědět, kam se podívat."

Ženě jeho slova nedávala valný smysl. Než se však stihla na cokoli zeptat, muž se vrátil do Annwvynu.

Porodní bába se celou cestu domů neodvážila ohlédnout. Zamkla dveře, zabarikádovala je židlí a pak položila spící dítě do kolébky.

Její dcera byla zasažena kouzlem. Žena věděla, co se s takovými lidmi stane — vezmou si je šlechtici či královská rodina a zavážou je k službě. To u své dcery nedopustí. Žena si z krku strhla amulet. Zašila ho do kousku látky a přiložila ho dceři na pravé oko. Pak jí ho přivázala k hlavě.

Přemýšlela, zda neopustit vesnici a neutéct tak daleko od Annwvynu, jak to jen půjde. Neměla na to však peníze. Místo toho se žena přestěhovala do domu za vsí, kde kolem sebe neměly tolik sousedů. Pomáhala rodit děti a sbírala byliny pro ulehčení těhotenství svých sousedek a celou tu dobu hlídala svoji dceru.

Dívka vyrůstala jako plevel. Bylo to tiché, pozorné, odhodlané stvoření. Matka jí kladla na srdce, aby přes oko vždy nosila pásku s všitým železem, a většina sousedů si

myslela, že dívka přišla o oko při nehodě. Žena dceři neustále opakovala, že své oko musí před světem skrývat.

A dívka tak činila.

Dokud jí nebylo sedm let.

Byla zrovna u souseda na pastvině, protože jí nabídl peníze za to, když mu spočítá jehňata. Při počítání se jí za pásku zachytilo pár zpocených pramínků. Dívka se rozhlédla, aby se ujistila, že je sama, a pásku si sundala. Věděla, co se jí s okem stalo, matka jí o tom u ohně povídala, celý příběh jí pošeptala. Jenže dívka mu věřila jen napůl.

Zamrkala, aby oči zaostřila, a vychutnávala si paprsky ranního slunce na tváři.

A právě v tu chvíli si všimla, jak po vzdálené cestě kráčí muž. Kupci, poslové a pocestní nebyli nic neobvyklého. Ovšem tohohle muže si musela prohlédnout pozorněji. Něco mu běželo v patách.

Pes. Děsivý, s dlouhýma nohama a očima žhnoucíma jako uhlíky. Pronásledoval muže s dravčí lehkostí a dívce se srdce rozbušilo jako o závod.

Zavolala na pocestného a chtěla ho varovat. Ten se na ni však podíval, jako by si vymýšlela. „Žádnej pes tam není," zakřičel a přitáhl si plášť k tělu. „Vrať se za mámou, holka."

„Vždyť je přímo tady!" zavolala a ukázala na něj. Pes byl vychrtlý, samá kost a kůže a zdál se hladový, ale muž jako by ho neviděl.

Dívka se zamračila. Zakryla si oko páskou s železem — a pes najednou zmizel. Když sklonila ruku dolů, opět se objevil.

Pocestný dívku rukou odehnal. Pes ho tiše a neviděn následoval. Když procházel kolem děvčete, svět nepřirozeně

ztichl. Dívka se otřásla a utekla domů, nezastavila, dokud za sebou bezpečně nezamkla dveře, pásku s všitým železem pevně na oku.

Druhého dne muže našli vesničané ležet mrtvého na cestě. Znetvořilo ho nějaké zvíře, ale šeptalo se, že kolem těla nebyly žádné stopy.

V následujících týdnech si dívka začala krást chvilky, kdy se na svět dívala oběma očima. Právě díky tomu spatřila laskavého bwbacha, který žil u sousedky doma a pomáhal chránit obilí před myšmi a krysami. Uviděla aderyn y corph, jak letí oblohou a vrhá na pole dlouhý stín. Viděla, jak za některých nocí jinozemě tlumeně září.

A pak to pochopila.

Její levé oko vidí svět stejně jako smrtelníci, její pravé oko vidí svět kouzel.

Během pozdní letní sklizně šly porodní bába s dcerou do vsi na trh. Prohlížely si místní zboží — pletené košíky, železné amulety, sušená semena. Jeden muž tam hrál na crwth, žena zpívala a okolo nich tančily děti. Dívce se z vůně medových koláčků a sladkých nápojů sbíhaly sliny. Tančila s ostatními dětmi, až jí po zádech stékal pot. Páska ji škrábala, tak si ji na chvilku vytáhla a promnula si koutek oka.

Upoutal ji jakýsi rychlý pohyb.

A pak uviděla jinolid.

Byli tři, všechno děti. Míhaly se davem sem a tam jako střevle v potůčku. Vytahovaly lidem z kapes drobné cennosti, rozvazovaly jim pláště, házely kamínky do bot. Jinolidské děti prováděly rošťárny a viděla je jen ona dívka.

Zkusila si jich nevšímat, opravdu ano.

Jenže když se jedno z jinodětí pokusilo strčit jí ruku do kapsy, popadla ho za zápěstí. Měla jen pár mincí a rozhodně se nehodlala nechat okrást.

To byla nebezpečná chyba.

Jinochlapec se na ni podíval. Měl oči jako kočka a vlasy rudé jako zaschlá krev. „Jak jsi…“ začal, ale pak se odmlčel. Natáhl ruku, odhrnul dívce plavé vlasy z čela a odhalil tak její pravé oko.

„Hele!“ zavolal a ostatní jinoděti se k němu seběhly. Než si toho stihl kdokoli všimnout, odtáhly dívku do postranní uličky.

„Má oko, jako by patřila mezi nás,“ podotklo jedno z jinodětí, dívka s květy ve vlasech a hlasem jako bublající potůček. „Tys ukradla nějaké kouzlo, lidská dívko?“

Druhý jinochlapec ji zpovzdálí pozoroval. Měl tmavě zelené oči a chraplavý hlas. „Vypadá jako bílá vrána.“

„Měli bychom jí ho vyříznout,“ navrhl první chlapec. Zvedl nůž vyrobený z afančího tesáku — dlouhý a na jedné straně strašidelně rozeklaný.

Dívku zalila ledová hrůza. Byla bezmocná, jinoděti byly v přesile a uvěznily ji, nikdo nebyl dost blízko, aby jí mohl pomoct. Takový strach pocítila poprvé v životě.

Strach se vyostřil v hněv a ten vykrystalizoval v útok.

Dívka chlapci odmrštila ruku pryč. V dlani svírala pásku s všitým železem. Železo chlapce popálilo, ten zavrávoral a bolestně zavrčel. Dýka z afančího tesáku spadla na zem. Dívka ji popadla, neobratně, avšak odhodlaně, a ustoupila od jinodětí dál.

„Jen si zkuste mi to oko vzít," vyzvala je a vycenila zuby.

Jinoděti zasyčely, jenže dívka měla v jedné ruce železo a v druhé dýku. Daly se na ústup.

Jedno z nich se ještě ohlédlo — chlapec s tmavě zelenýma očima. „Jak se jmenuješ?" zavolal.

Dívka věděla, co se o Annwvynu proslýchá. Slyšela o lidech, kteří se ztratili v lese, o věštbách, o kouzelnících. A dobře věděla, že své jméno jinolidu nesmí prozradit. Vzpomněla si, jak ji jinoděti nazvaly.

„Jsem bílá vrána zlodějka," odpověděla suše. „Jestli mi máte nějak říkat, říkejte mi takhle."

Chlapec se zazubil. „Tak prosím, Branwen."

Ozvalo se volání porodní báby, která vybíhala zpoza rohu. Spatřila, jak její dcera míří nožem do prázdna, a zamračila se. Spěšně popadla dceru za ruku a odvedla ji. Dívka se ohlédla přes rameno a viděla, jak ji jinoděti svýma nelidskýma očima pozorují.

Ty na ni nezapomenou.

A ona nezapomene na ně.

S nožem spala celý týden a pak se vydala za jedním sousedem. Byl to starší muž s bolavými klouby a bručivým hlasem. Sloužil však mnoho let v cantrefských armádách a zrak měl stále ostrý.

Dívka mu donesla čerstvá vejce, aby ho dobře naladila. Pak vytáhla dýku a položila mu ji na jídelní stůl. „Můžeš mě s tím naučit?" poprosila ho.

Soused dýku zvedl a zkušeným okem si ji prohlédl. „To je na dítě docela velká zbraň."

„Je mi sedm," odsekla dívka tvrdohlavě.

Muž se zasmál. „Proč se s ní chceš naučit?“

Dívka pomyslela na vyhublého psa. Na jinoptáka v oblacích. A na to, jak ji popadly cizí ruce, odvlekly ji a přesně tímhle nožem jí vyhrožovaly.

„V horách žijí netvoři,“ řekla. „A někteří tam nezůstávají.“

Muž přikývl. „Aha. Tak proto jsi přišla za mnou? Bojíš se příšer?“

Dívka zavrtěla hlavou.

Síla netvorů je v tom, že se dovedou pohybovat neviděni. Jejich kouzla je chrání před očima i ušima, takže vždy zaútočí jako první.

Jenže tato dívka ovládala vlastní kouzla. Odvázala si pásku s všitým železem a nechala ji dopadnout na stůl. Svět se zaostřil. Afančí dýka byla začarovaná, leskla se zlověstným třpytem, který prosekne cokoli. Dívka pevně sevřela jílec.

„Příšery se budou bát mě.“

◆ LOVKYNĚ ◆

KAPITOLA

• 1 •

Netvoři vůbec nerespektují čas k jídlu.

Branwen se krčila za trnitým křovím. Světlo pozdního podzimu vrhalo na les rudé a zlaté stíny. Ze šťavnaté vůně sluncem prohřátých ostružin se jí žaludek sevřel hlady.

Trvalo to hodiny. Možná by tenhle lov měla vzdát a vrátit se ráno. Zrovna se natahovala pro lucernu, když to zaslechla.

Zašustění listí. Dusot kroků na vlhké půdě.

Branwen polkla, najednou jí vyschlo v ústech. Sáhla si na nůž připevněný k opasku. Luk nechala doma, kvůli hustému podrostu a stromům blízko u sebe bude tentokrát muset lovit nablízko.

Za zatáčkou se na cestě objevila žena. V rudohnědých vlasech se jí zalesklo slunce. Nesla košík plný bochníků chleba, jablek a sýrů.

Nebo to tak alespoň vypadalo.

V kraji nesmrtelných jedna nemůže věřit lidským smyslům.

Branwen zvedla ruce a prsty nahmatala pásku s všitým železem, kterou nosila přes pravé oko. Tiše si ji stáhla.

A pak se svět proměnil.

Les se třpytil neviděnou silou. Branwen několikrát zamrkala a čekala, až se její oko přizpůsobí. Pak se podívala na ženu. Napůl očekávala někoho z jinolidu — vlasy protkané révou, nelidské oči nebo příliš ostré zuby. Slýchala o tom, že někdy jinolidé navštívili vesnici v převleku za smrtelníky.

Jenže na ženě se nic nezměnilo. Vlasy měla stále rudohnědé, tváře zčervenalé námahou z nesení celodenního nákupu.

Byla to lidská žena.

Branwen vydechla a dosedla na paty. Počká ještě hodinu a pak se vrátí domů. V annwvynských lesích — ani na jejich okraji — není radno zůstávat po setmění. Natáhla si pásku zpátky přes oko. Když používala pravé oko příliš dlouho, začalo jí bolestivě tepat v hlavě a světlo a zvuky to jen zhoršovaly. Bylo záhodno, aby své schopnosti využívala střídmě.

Pocestná šla dál. Vždycky se našel někdo ochotný riskovat cestou po okraji Annwvynu. Většinou se nic nestalo. Čas od času se někdo vynořil s krvavými zraněními nebo kouzelnými cetkami. A někteří prostě zmizeli.

Jednomu šlechtici, barwnu Iforovi, se před pár týdny ztratil syn, když se dostal příliš blízko Annwvynu. Právě

pátrání po něm dovedlo Branwen do tohohle křoví a k téhle úplně obyčejně vypadající pocestné.

Žena zakopla o kořen na cestě a zamručela si cosi pod vousy. Na čele se jí perlil pot, zastavila se a odložila košík, aby si čelo mohla otřít. Poklekla u potůčku, udělala z dlaně misku a natáhla se, aby se napila vody. Sluneční světlo vesele tančilo po hladině. Voda vypadala tak čirá a svěží, že si Branwen suchým jazykem přejela přes rty. Snadno si představila, jak sladce by voda chutnala, jak by jí osvěžila zašpiněné prsty. Pocestná vypila několik doušků.

A pak se z vody vynořila ruka a popadla ji.

Žena zavřeštěla. Zmítala sebou jako zvíře chycené do pasti, ale stisk byl pevný. Ruka ji začala stahovat do vody. Žena se sápala po kořenech, kapradí, po čemkoli, čeho by se mohla chytit. Byl to však marný zápas a pomalu mizela pod hladinou.

Branwen vyskočila. V nohách jí po dlouhém sezení mravenčilo a při útěku z křoví klopýtla.

Proti kouzlům existuje několik různých amuletů. Nejčastější je železo, ale rozsévat ho po Annwvynu by bylo jako vkročit do kralevicovy trůnní síně s pohárem jedu. Přinejlepším by to byla urážka a přinejhorším vyhlášení války.

Branwen strčila ruku do kapsy a vytáhla hrst sušeného hlodáše. Nebyl tak účinný jako železo, ovšem časem se rozloží a nezanechá stopu. Hodila lístky do vody, kde se vesele vznášely na hladině. Jeden z nich se dotkl ruky vykukující nad hladinou a ta bolestí ucukla.

Ruka se zanořila pod hladinu a pocestná se rychle po čtyřech vydrápala na břeh. Když uviděla Branwen, polekaně vykřikla.

„Utíkej!“ zavrčela Branwen.

Pocestná nepotřebovala pobízet dvakrát. Košík nechala ležet na zemi a utíkala po cestičce pryč. Branwen naslouchala dusání jejích kroků, trhanému dechu, posledním ozvěnám přítomnosti jiného smrtelníka. A pak zůstala sama s vodní stvůrou. Ten potůček byl tak mělký, že by se v něm nemělo schovat cokoli většího než ryba nebo žába. Neviděné stvoření se muselo krýt nějakým klamem.

Pod stromy Annwvynu se nedalo věřit ničemu jinému než jménům a slibům.

Žena, která z potůčku vylezla, měla vlasy černé jako obsidián, pokožku bledou jako sluncem vyšisované naplavené dřevo a oplývala krásou viděnou většinou jen na obrazech. Oděna byla v bílé šaty nasáklé potoční vodou. Vypadala jako panna utkaná z kouzel a příběhů, která jen čeká, až ji odsud vysvobodí nějaký hrdina.

Branwen se několikrát zhluboka nadechla a při každém výdechu vyfoukla z plic všechen vzduch — tak se připravovala na potopení do rozčeřených vod. Pak si z opasku sundala malou čutoru a lokla si z ní. Alkohol ji pálil v koutcích rozpraskaných rtů a musela potlačit nutkání ho polknout.

Ženiny koutky se zvedly v něžném úsměvu. Otevřela ústa a začala zpívat. Její zpěv byl stejně překrásný jako ona sama — čistý a dokonalý. Pomalý a něžný. Melodie, která dokáže děti ukolébat k spánku.

Branwen si zaryla nehty do dlaní. Ona kouzly nevládne.

Má něco mnohem nebezpečnějšího — znalosti.

Odtrhla si z pravého oka pásku. A spatřila dívku bez kouzelného přestrojení.

Stvoření bylo vyhublé. Břicho měla prázdné — ne jako vyhladovělý člověk, ale prostě tam chybělo maso. Trup měla samé žebro a cáry látky.

Cyhyraeth. Panna z kapradí, kostí a naplaveného dřeva. Proslýchalo se, že svým kvílením věstí smrt.

Byla jako z noční můry. Přesto však, když Branwen spatřila její pravou podobu, zněla její píseň ještě nádherněji.

Stvoření se k ní na svých bosých, kostlivých nohách přiblížilo. Branwen viděla, jak se mu v hrudi cosi třpytí. Záblesk stříbra — ale ne, stříbra ne.

Železa.

Dívce hruď protnul šíp s železným hrotem a zasekl se tam.

Branwen v žaludku ucítila chladnou tíhu strachu. Instinktivně polkla a do hrdla jí steklo pár kapek kořalky.

Železo působilo na Jinokraj a všechny jeho obyvatele jako jed. Hasilo kouzla jako hlína dusí plameny. Dokázalo nestvůry dohnat k šílenství. Říkalo se tomu železomor.

A tahle smrtící panna měla v hrudi zabodnutý hrot šípu.

„Miláčku," zašeptala cyhyraeth. Znělo to něžně až k pláči. V její písni zněla všechna bolest ztracené lásky a zvadlých květin.

„Jak se jmenuješ, miláčku?“ zeptala se cyhyraeth. Hlas měla konejšivý jako dotek chladných prstů na horečnatém čele. Nutil Branwen odpovědět, dát té stvůře moc, díky níž ji pak zničí.

Branwen ucítila na krku chladný dotek. Napůl kostlivé a napůl větvičkovité prsty ji pohladily s takovou něhou, že jí celým tělem projel záchvěv blaženosti.

„Řekni mi své jméno,“ broukala cyhyraeth. Pevně Branwen držela, svírala mladé lovkyni krk.

Prozradit jí to by bylo tak snadné. Zašeptat slovo, které si Branwen zakázala vyslovovat. To jméno se Branwen pokusila pohřbít, zapomenout na něj stejně jako na problémy, které přinášelo.

Cyhyraeth stála strašně blízko a voněla po oceánu a mlžných nocích. Bylo to omamná vůně, lákavá jako teplá lázeň.

Otevřela ústa —

Cyhyraethina píseň se vyostřila, zesílila, zněla hladově.

— a Branwen vyplivla kořalku stvůře přímo do tváře.

Cyhyraeth ucukla, čelisti rozevřené v tichém výkřiku.

Branwen sáhla levou rukou po lucerně, máchla jí vzhůru a uhodila cyhyraeth z boku do čelisti. A právě proto Branwen nikdy neumlčovala svůj jazyk sousty chleba nebo železem.

Alkohol hoří.

Ve chvíli, kdy plameny zasáhly místo potřísněné kořalkou, stvůra vzplála. Oheň přeskočil do chomáčů jejích pavučinových vlasů a na cáry oděvu visící z kostlivého těla.

Z písně se stal jekot. Rukou vystřelila Branwen po břichu. Dlouhé nehty měla zubaté jako oštípané ulity. Branwen uskočila, ale nehty jí protrhly volnou látku haleny. Rozervala se a pár nití se vzneslo do vzduchu.

Cyhyraeth znovu zaječela a využila svoji výhodu. Branwen klopýtla. Stála na vlhké, nerovné zemi a stvůra byla hbitá jako ryba ve vodě. Oheň v jejích vlasech skomíral.

Branwen potlačila záchvěv strachu, přikrčila se, odkulila a sáhla do kapsy. Když vstala, hodila cyhyraeth do tváře další hrst hlodáše.

Stvůra však byla příliš rychlá. Před letícím listím se přikrčila a vycenila zuby. Místo nich však měla ostré říční kamínky a v očích jí žhnulo strašlivé světlo. Než stihla Branwen máchnout dýkou, stvůra ji opět popadla za krk. Branwen najednou bolestivě padla na zem a ucítila, že má vyražený dech. Do zad ji tlačily oblázky. Ruku měla zaklíněnou pod sebou, dýka se zaryla do země. Branwen sebou neodvážila zmítat, protože měla čepel přímo pod zády.

Cyhyraeth zasyčela, útlé prsty stále kolem Branwenina hrdla. „Kdo jsi? Smrtelnice s tesákem v ruce a ohněm v ústech?“ I ta tichá slova zněla jako píseň. „Železokrevní by měli vědět, že v našem kraji, v našich vodách, nemají co dělat.“

„Železo máš v sobě i ty,“ vydechla Branwen. Pohledem sjela k šípu zarytému v její hrudi.

„Železo, železo, železo,“ zpívala cyhyraeth. „Pálí nás v kostech, zpívá nám v žilách. Víš, dřív jsme se ho báli, ale teď je v potocích, v dešti, ve stromech. Nikdy mu

neunikneme — a tak utopíme ty, kteří ho vyrobili. Do lesa vnikl mladík, hledal pověsti a slávu, ale přinesl jen železo."

Barwnův syn. Ten šíp musel vystřelit on.

„Dovol mi, ať ti ho vyndám," zachrčela Branwen. Jednou rukou držela cyhyraeth kolem pasu a druhou měla zkroucenou pod sebou. Srdce jí bušilo až ve spáncích, jak jí cyhyraeth tiskla hrdlo. Pokaždé když mrkla, podoba stvůry se proměnila. Nejdřív ji viděla svým smrtelným okem — krásnou a chladnou jako hvězdná noc — a pak na stvůru zaostřilo pravé oko — kosti a šlachy, voda a temnota. „Od železa tě osvobodím, pokud mi řekneš, kde najdu toho, kdo tě střelil."

„Vyndáš?" Cyhyraeth ji stiskla ještě silněji a Branwen měla co dělat, aby se jí nezmocnila panika z udušení. „Nabízíš milost s nožem v ruce."

„Ty — jsi — stvůra," ucedila Branwen z posledních sil.

Cyhyraeth se k ní naklonila ještě blíž. „Chceš slyšet tajemství, smrtelnice?" Hlas se jí zklidnil, ztratil ostří hněvu. Zničehonic zněla strašlivě příčetně. „Možná jsem stvůra, ale to nejnebezpečnější stvoření v lese jsi ty."

Branwen ochabla.

Cyhyraeth uvolnila stisk, spokojená, že ze smrtelnice vymáčkla život. Jakmile povolila kostlivé prsty, Branwen se vzepjala jako vylekaný kůň. Přetočila se, vytáhla zkroucenou ruku a máchla dýkou z afančího zubu vzhůru. Rozpárala stvůru od pánve až ke klíčním kostem, drtila žebra a mokré dřevo.

Cyhyraeth zavřeštěla. Odtáhla se, schoulila se do klubíčka, ale škoda už byla napáchána.

Cyhyraeth zemřela jako ubohý pavouk — hubené končetiny sevřené, tělo schoulené, najednou celá o tolik menší než dřív. Teprve až naprosto znehybněla, vrátila Branwen dýku do pouzdra a klesla do dřepu. Hrdlo ji pálilo a cítila, jak se jí na zádech tvoří modřiny.

Možná jsem stvůra, ale to nejnebezpečnější stvoření v lese jsi ty.

Po některých lovech se Branwen v noci spalo lehčeji… a po jiných měla noční můry.

Tohle bude pravděpodobně ten druhý případ.

Branwen stvoření překulila. Znechuceně stáhla obličej, strčila ruku stvůře mezi žebra a vytáhla kovový hrot. Schovala si ho do kapsy. Železohledi — lidé pověření jinolidem hledat a odstraňovat železo — by ho stejně dřív či později našli. Tak jim Branwen může ušetřit práci.

Zvedla svoji lucernu. Oheň v ní vyhasl, svíčka spadla na vlhkou zem. Plášť si Branwen zašpinila od bláta a páchla jako hořící mokré dříví.

Toužila jen po teplém jídle a koupeli. Jenže její úkol neskončil, ještě ne.

Branwen se opatrně vydala dolů po břehu. Když už na vodu nepůsobilo cyhyraethino kouzlo, nevypadala najednou tak vábně. Potůček byl lehce nazelenalý řasami a pod hladinou —

Kosti.

Kosti a drahá látka. Ležela tam bota a rukavice a cosi, co nebezpečně připomínalo zbytky plavých vlasů. Na jedné z prstních kůstek bylo něco těžkého a stříbrného.

Branwen se začalo navalovat, ale natáhla ruku a kosti popadla. Mezi nimi byl těžký prsten se šlechtickou pečetí. Poznala ji okamžitě — patřila barwnovi.

Tak takhle to dopadlo. Barwnův syn byl mrtvý a Branwen se namáhala zbytečně. Zbyl jí jen stříbrný prsten a zničená lucerna. Narovnala se, ještě naposledy se podívala na potopené kosti a pak zvedla košík, který upustila pocestná. Přetékal jablky, sýrem a chlebem.

„To by ale byla škoda, kdyby tu zůstal," zamumlala, zdvihla ho a zavěsila si ho na paži. Alespoň nepřijde domů s prázdnýma rukama.

Otočila se na cestu k domovu a vybrala si jednu z jinolidských stezek. Viděla všechny pasti, kouzla a vějičky. Věděla, které stromy mají falešné kořeny, takové, co se dají správnými slovy otevřít. Věděla, kam šlápnout a čemu se vyhnout.

Bylo to takhle vždycky, od nepaměti. Jedno oko smrtelné, druhé nesmrtelné.

Právě proto mohla lovit kouzelné netvory. Viděla, co jsou doopravdy zač.

Zato lidští netvoři tak snadno rozeznat nejdou.

KAPITOLA
• 2 •

Gwydion, Dônin syn, se pohyboval lesem jako přízrak.

Šel naboso, každý jeho krok tlumil mech, který mu vstával v ústrety. Tenhle kraj možná patří jeho strýci, ale lesy poslouchají jen Gwydiona. Poklekl na trávu a přejel holými prsty přes kořeny dubu. „Mluv se mnou, příteli," zašeptal.

Když se ranní paprsky dotkly listí, stromy se rozezpívaly. Melodie stoupala a klesala, bylo to ševelení vděku a útěchy — a slyšel ho jen Gwydion.

Vítr šustil v hnědnoucím listoví a v odpověď se ozvalo zaskřípění. Možná to bylo jen zavrzání dřeva reagujícího na to, že slunce začalo prohřívat kůru. Gwydion však slyšel, jak pod stromy cosi pobíhá, zoufale se pokouší utéct.

Gwydion vstal. Neutíkal, dokonce ani nezrychlil tempo. Prostě bosý prošel lesem, a když odhrnul kapradí, stvoření uviděl.

Byla to malá liška s vyděšenýma očima a lapala po dechu.

„Nazdárek, maličká," pozdravil ji Gwydion jemně. Mluvil tiše, tak jako když se jeho synovci probudili z noční můry. „Vypadá to, že tohle není tvoje nejlepší ráno."

Liška se třásla. Bylo to nádherné stvoření s hebkým kožíškem a tmavýma očima. Pozorovala Gwydiona a nebyla si jistá, kudy utéct. Zdáli se ozval psí štěkot. Liška sebou cukla a sklopila uši k hlavě.

Gwydion si ztěžka povzdechl. Samozřejmě že ji psi vyčmuchají právě teď.

„Můj bratr by rád tvůj kožich jako trofej," řekl Gwydion. „Jenže mi zkazil ráno, takže mám chuť mu tu laskavost oplatit." Stoupl si a začal si tiše broukat. Kořeny stromu se otevřely a vytvořily úzkou chodbu. Liška novou cestu nepřesvědčeně pozorovala.

Ozvalo se zavytí. Liška vystrašeně sklopila uši a vyrazila.

Gwydion ji následoval. Běh na dlouhou trať mu nikdy nešel, při přílišné námaze se zadýchal a vyčerpal na celé hodiny. Byl však rychlý sprinter.

A v lese ho nikdo nedohoní.

Kouzlem vytvořil cestu mezi duby a olšemi, skrz propletené šlahouny hrachoru a pozdní lesní kvítí. V plicích cítil sladký ranní vzduch — sluncem vyhřátá tráva, štiplavost ostružin a poslední šepot podzimu. Gwydion svým během lišku vedl. Otvíral cestičky ve křoví a posílal stvoření správným směrem.

Zezadu se ozýval dusot kopyt, výkřiky lovců a štěkot psů. Ty zvuky poháněly Gwydiona kupředu. To jeho bratr ho vytáhl z castellu. *Stejně nemáš na práci nic užitečného*, smál se Amaethon, když táhl Gwydiona od stolu plného šifrované korespondence a nejrůznějších poznámek.

Liška metla Gwydionovou cestičkou, unavená, ale odhodlaná. Možná to byla její vůle k životu, co ho přimělo s ní soucítit.

Gwydion si začal znovu broukat a les se proměnil, otevřel další cestu. Tahle vedla do šípkového keře tak hustého, že to s ním zahradníci museli vzdát. Gwydion mručel a křoví se otevřelo, jen na špehýrku. Liška zavál hala, zírala dovnitř. Jakmile se v křoví ztratí, nikdo už ji nechytí.

„No tak," pobídl ji Gwydion.

Liška po něm loupla doširoka otevřenýma očima. Možná si to Gwydion jen představoval, ale měl pocit, že v jejím pohledu zahlédl vděčnost. Zvíře odběhlo do křoví. Gwydion vteřinu počkal a potom cestu za liškou zavřel.

Nevybral šípek jen tak pro nic za nic. Natáhl se a sebral z trnů pár chomáčků chlupů. Promnul je mezi prsty a rozběhl se opačným směrem. Když probíhal okolo silného dubu, pár chloupků upustil. Všude okolo se rozléhal štěkot loveckých psů.

Gwydion šeptem dub oslovil. Ten v ranním slunci podřimoval, zlaté a hnědé listy se třepotaly ve větru. Po Gwydionově pobídce dub pomalu sklonil jednu z větví. Udělal to s pozvolnou elegancí, tenhle strom byl svědkem celých staletí — králů i kraleviců, lovů i bojů. Na

osamělém mágovi, co je cítit po lišce a chodí okolo bosý, dubu pramálo záleží.

Gwydion se nabídnuté větve chopil a vytáhl se nahoru. Opatrně přenesl váhu na levou ruku, na pravé měl nasazenou starou dlahu ze dřeva a kůže, která bránila, aby se mu ukazováček a prostředníček příliš ohýbaly. Jakmile se pořádně chytil, dub se znovu pohnul a vyzdvihl ho vzhůru, jako když si dospělý posazuje dítě na ramena. Brzy se dub uloží k zimnímu spánku, ale teď poskytne útočiště ještě jednomu uštvanému stvoření.

Když strom opět znehybněl, Gwydiona zakrývalo listoví a ranní mlha. Vyčkával.

Nemusel čekat dlouho.

Po udusané cestě přicválali tři koně. Za nimi běželi jejich psi, štěkali a vyjížděli po sobě, jak sledovali stopu kořisti. Jeden ze psů, s dlouhýma ušima a povislou tlamou, začal horlivě očmuchávat kořeny starého dubu. Ostatní psi ho následovali a všichni začali kolem stromu kroužit a štěkat, nejdříve nadšeně, potom zmateně. Tahle stvoření byla vyšlechtěna k lovu a honu, jenže teď nemohli kořist najít.

Lovci s koňmi zastavili. První, zlatovlasý šlechtic s pihami na bledých tvářích, se podíval na strom. „Že by se ta liška schovala mezi kořeny? Třeba ve staré noře?“

„Žádnou nevidím.“ Na druhém koni seděla jezdkyně s tmavou pletí a vlasy spletenými do důmyslných copánků. Zamračila se. „Že by psi chytili jinou stopu?“

Poslední lovec slezl z koně. Amaethon, Dônin syn, měl leskle zlatorusé vlasy, světlou pleť a působil asi tak

přátelsky jako jestřáb číhající na myš. Jedině jeho napadlo podívat se vzhůru. „Bratře," vyštěkl, jako by šlo o nadávku.

Gwydion se na něj dolů zakřenil. „Říkal jsem si, kdy asi přijedeš."

„Měl jsem vědět, že si budeš hrát na lišku," ucedil Amaethon. „Což se vzhledem k tvé povaze vlastně hodí. A přiznávám, že představa, že tě stáhnu z kůže, je vcelku lákavá." Ostatní lovci se tlumeně zasmáli.

„A skončil bych jako předložka před krbem, nebo by sis ze mě udělal plášť?" zeptal se Gwydion a povytáhl obočí. „To první by mi nevadilo. Trochu odpočinku, trochu tepla."

Tahle poznámka vzbudila o něco hlasitější smích. Bod pro Gwydiona.

„Slez dolů, Gwydione," zavrčel Amaethon a jeho hlas pálil jako řeřavé uhlíky.

Gwydion neslezl. Když Amaethona v takové chvíli poslechl naposledy, bylo mu devět a Amaethonovi šestnáct. Gwydion se schoval nahoře v seníku, protože staršímu bratrovi ukradl oblečení, když ho přistihl, jak se válí ve stájích s nějakou dívkou. Jako památka mu na paži zůstala jizva ve tvaru ruky v místě, kde ho Amaethon sevřel.

„Já si radši vychutnám výhled tady," zašveholil Gwydion vesele.

Amaethon luskl prsty — a jako by škrtl křesadlem. Z ruky mu vykvetl plamen.

Ostatní dva lovci náhle ztichli, ve tváři se jim mísil strach a úžas. Kouzla dělají dojem.

„Slez dolů, bratře," pobídl ho Amaethon. „Nebo s tou tvojí schovkou skoncuju."

Nebyla to prázdná hrozba. Když se Amaethonovy schopnosti vyjevily, velitel královských stráží si chlapce vzal do výchovy. Amaethon se učil pomocí ocele a map, bitev a krve. A když se ukázalo, že jeho plameny jsou smrtící, královský kovář mu ukul meč, který se po potření smůlou dal zapálit. Nebyl zrovna praktický, ale strach, který dokázal vyvolat, byl sám o sobě mocnou zbraní.

Při pohledu na oheň se Gwydionovi nepříjemně sevřel žaludek. Vnímal dub, na němž seděl, jeho sílu a život. Tohle byl žert, pouhý trik a strom by kvůli němu neměl shořet. Píseň lesa všude okolo utichla.

Amaethon natáhl ruku a připravoval se dub zapálit —

A pak mu paže vyletěla dozadu, jako by jí trhla nějaká neviditelná síla, a hřbetem ruky ho uhodila do nosu. Ozvalo se odporné křupnutí, Amaethon padl na kolena a oběma rukama si sáhl na obličej. Oheň mu vyklouzl z prstů a zapálil na zemi několik listů. Amaethon vypadal spíš překvapeně než přemožený bolestí a očima těkal všude okolo. Jenže nikdo nestál tak blízko, aby mu mohl ublížit.

„Cos to —" začal a každé slovo hřmělo hněvem. Jenže než stihl zareagovat, zpoza stromů vystoupil kdosi čtvrtý.

Měla na sobě měděné šaty — ne do měděna obarvené, ale z opravdové mědi. Kov jí obalil krk a ramena jako

hadí šupiny. Pravé obočí jí protínala jizva a tmavé vlasy měla protkané stříbrem.

„Zdravím, bratře," řekla a udusala plameny na zemi. Ty pod jejíma nohama pohasly.

Amaethon se na ni zlostně zahleděl. Pustil svůj krvácející nos a díval se na své prsteny, jako by měly na svědomí strašlivou zradu. Amaethona poslouchal oheň, jeho sestru kov.

„Arianrhod," procedil Amaethon zpod zlomeného nosu.

„Mladší bratři," prohodila a úkosem pohlédla na ostatní šlechtice. „Ti se nikdy nepřestanou pošťuchovat, že ano?"

To vyprovokovalo nejhlasitější smích, ale Gwydion v něm rozeznal i trochu úlevy. Lovci byli rádi, že se situace vrátila od hrozby požáru ke špičkování.

„Pojďte," vyzvala je Arianrhod. „Můj strýc vzkazuje, že jeho pekařka přišla s novou delikatesou a rád by se s vámi o ni podělil." Naklonila hlavu směrem k Amaethonovi. „S tebou taky."

„Jistě," odvětil Amaethon a trochu se vzpamatoval. Nálady ho zachvacovaly stejně rychle jako jeho kouzelný oheň a najednou vypadal stejně neškodně jako jakýkoli mladý muž při lovu na lišku. Odvedl lovce pryč a jejich hlasy i štěkot psů pomalu zanikaly v tichém šumu lesa.

Arianrhod si založila ruce na prsou. Měděné šupiny jejích šatů se v ranním slunci třpytily. „Slez dolů, Gwydione."

A Gwydion tentokrát poslechl.

„Ještě než cokoli řekneš," pronesl Gwydion, když se bosýma nohama jemně dotkl země, „rád bych ti připomněl, že jsem ti právě věnoval ten nejlepší dárek, jaký za celý podzim dostaneš."

Arianrhod nesouhlasně semkla rty. „Opravdu?"

Gwydion se zeširoka usmál. „Nikdo jiný nedostane příští týden na slavnosti šanci zlomit Amaethonovi nos."

Arianrhodin zamračený výraz se postupně proměnil v neochotný úsměv, který skryla rukou. Měla ruce jako kovářka — plné jizev od popálení a mozolů.

„Jen přiznej," vybídl ji Gwydion. „Chtělas to udělat už celé roky."

„Bude teď ještě víc chrápat," podotkla Arianrhod.

„Až se mu konečně splní, že bude moct napadnout Dyfed, uslyší ho už zdálky."

Arianrhod ze sebe vyrazila napůl povzdech, napůl zasmání. „Jsem si jistá, že všem napovídá, že si ho zlomil v chrabrém boji s afancem. A ne že mu ho zlomila starší sestra jeho vlastní rukou."

„Mohla bys tu fámu využít ve svůj prospěch," navrhl Gwydion. „Příběhy mají velkou moc. Pár zvěstí a všichni budou vědět, že jsi mocná kouzelnice, která srazila budoucího kralevice na kolena."

Gwydion žertoval jen napůl. Zatímco Amaethon trénoval s meči a kopími, Gwydion se učil, jak poslouchat přes klíčové dírky a šířit fámy. Kromě kouzel byl jeho hlas jeho nejsilnější zbraní.

Království Gwyneddu nemělo svého vrchního zvěda a ani ho nepotřebovalo.

Místo toho mělo šejdíře.

„Ono už se proslýchá," odpověděla Arianrhod s lehce upjatým výrazem, „že jsem zlá čarodějnice, co žije v kouzelné pevnosti a kuje plány, jak zabít krále Matha. A že se moje dvojčata narodila na podlaze trůnního sálu. Tvých příběhů už mám dost." Povzdechla si a zaklonila hlavu. „Opravdu jsi musel Amaethona tak pokoušet? Co kdybych se do toho nevložila? Stačilo se posadit na koně a dívat se, jak honí lišku. A teď budu muset strýci vysvětlovat, proč jsem považovala za nezbytné mu zmrzačit dědice."

„On ale dědic není," vyštěkl Gwydion okamžitě.

Arianrhod se na něj blahosklonně podívala. „Zatím." Ztěžka vydechla. „Proč jsi ten lov vůbec překazil?"

Gwydion pokrčil rameny. „Tu lišku odsoudili k smrti jen kvůli tomu, že je bezbranná. Přišlo mi to poněkud neférové."

Byla to prostá odpověď a zněla pravdivě. Co Gwydion neřekl a nikdy neřekne, bylo, že když lišku uviděl, pocítil k ní záblesk sounáležitosti. Věděl, jaké to je být snadná kořist.

Pokud by se Gwydion narodil v jakékoli jiné rodině, všichni by ho milovali. Díky svému talentu by mohl očarovávat plodiny, zpěvem oživovat pole, šeptem zajistit bohaté sklizně.

Jenže Dônina rodina byla rodina kouzel.

Arianrhod a její dvojče Gofannon dokázali ovládat kov. Amaethon měl svůj oheň. Jen Gilfaethwy se narodil bez kouzelné moci a po svých nerozvážnostech byl odsunut do vzdáleného kláštera.

Ostatní Dôniny děti si v gwyneddském království vydobyly své místo — Arianrhod vytvářela složitá brnění, Gofannon velel lodím a pracoval s loďaři, Amaethona vycvičili k válčení.

Když něčí sourozenci vládnou kovu a ohni, schopnost nechat vyrůst kapradinu není něco k chlubení. Gwydion však věděl, že moc je něco víc než jen kouzla či zbraně. Moc je prostě jiné slovo pro výhodu. Pokud nedokáže své nepřátele přemoct v boji, může se mu to povést ve stínech. Jeho zbraněmi byly hlas a mazaná ruka.

A pokud ho všichni přehlížejí, nikdy si nevšimnou, že jim šlape na paty.

KAPITOLA
• 3 •

Branwen lovila od svých devíti let.

Začalo to neposlušným stádem ovcí. Pastýř si Branwenině matce postěžoval, že jeho stádo se vyhýbá velkému kusu pastviny a zbytek spásá až na hlínu. Branwen seděla v rohu, pokoušela se zašít roztrženou halenu a poslouchala. Vycítila příležitost k větší zábavě a vykradla se ven.

Šla na pastvinu. Jak pastýř říkal, ovce se vyhýbaly východnímu kusu louky. Branwen hledala příčinu, ale nic nenašla. Pak si konečně stáhla svou pásku s všitým železem.

V tu chvíli uslyšela jekot. Zdálo se, že kouzlo, které ovlivňovalo její pravé oko, proměnilo i její další smysly. Bez doteku železa dokázala vycítit i to, co ostatní smrtelníci ne.

Branwen přispěchala k pásu křoví, kde našla coblynau zachyceného v lovecké pasti. Vypadal jako malý mužíček

s ohromně ošklivými rysy. Říkalo se, že coblynau straší v lomech a dolech a že když se k nim lidé chovají laskavě, dokážou najít ty nejplodnější žíly.

Železo se mu zaseklo do rukávu a tím ho uvěznilo. Stvoření bylo vyčerpané a vyhladovělé. Branwen ho mohla zabít. Jenže coblynau není žádný strašlivý netvor. Opatrně natáhla ruku a vysvobodila ho. Coblynau Branwen na oplátku kousl a odběhl křovím pryč.

Druhého rána však na prahu našla nádherný neopracovaný červený krystal.

Poté si Branwen vysloužila pověst dívky, která dokáže najít a vyřešit problémy s kouzelnými bytostmi. O svém oku nikomu nepověděla a nechala vesničany při tom, že má prostě talent vidět neviděné. Objevila zatoulaného, ale přátelského pwcu — stvoření, které dokáže měnit podobu —, přeměněného na kozu a přivedla ho svým nejchudším sousedům a nabádala je, ať ji dobře krmí. Pwca na oplátku zajistil jejich statku spoustu mléka a dobrou sklizeň. Jednu tkadlenu strašila sova a žena se bála, že je to zlé znamení. Branwen vylezla na strom a našla tam rozlícenou a naprosto obyčejnou sovu s hnízdem plným vajec. Vrátila se ke tkadleně se zakrvácenými pažemi a ujištěním, že sova ji nijak neohrožuje.

Když jí bylo třináct, začala lovit opravdové netvory. Třeba llamhigyn y dwr, který ji málem utopil v kalném jezeře, a Branwen tak získala jizvy na levém rameni. Pwcu nakaženého železomorem, který se proměnil ve vlka a zadávil dva muže, než ho Branwen zabila šípem.

Zkoušela i méně nebezpečné způsoby vydělávání peněz. Pracovala jako posel a svůj zrak využívala pro cestování po okrajích Annwvynu a vyhýbání se kouzelným pastem. Jenže tím si mnoho nevydělala. Pokusila se živit jako žoldačka, jenže pak jeden muž z jejich skupiny řekl cosi poněkud nechutného a Branwen mu dýkou vyrazila tři zuby. Jeden měsíc strávila jako zápasnice. A celý týden roznášela nápoje v hostinci, než ji hospodský Glaw prohlásil za příliš rozlítanou na práci pod střechou.

Branwen nebyla ani žoldačka, ani posel, ani šenkýřka.

Byla lovkyně. A už ji unavovalo předstírat, že to tak není.

◆ ◆ ◆

„Co tím chceš říct, že je mrtvý?“

Iforův dům byl mnohem přepychovější, než na co byla Branwen zvyklá. Koberce byly hebké a husté, ve vzduchu sladká vůně bylin a čerstvého chleba. Jako barwn Ifor vybíral daně, bránil vesnici a její okolí a verboval by vojsko, pokud by to Gwynedd nařídil. I se svým velkolepým domem a služebnictvem však nebyl víc než vazal výše postavené šlechty.

Jedna služebná odvedla Branwen do salonu, něco zašeptala barwnovi do ucha a odcupitala. Zpětně viděno měla ta služebná víc rozumu než Branwen. Měla jen poslat vzkaz a požádat o odměnu. Jenže Branwen věděla, jaké to je ztratit rodinu, a chtěla barwnovi prokázat laskavost.

Barwn Ifor před ní stál se zatnutými pěstmi a pevně sevřenými ústy. Z každého zachvění jeho hlasu vyzařoval zármutek. „Můj syn nemůže být mrtvý."

Branwen sáhla do pláště a vytáhla těžký pečetní prsten. „Zpátky jsem mohla odnést jen tohle."

„Nevěřím ti," odsekl Ifor. Střední věk už měl za sebou, měl stříbrné vlasy a unavené oči. „Můj syn je naživu. Ty se… ty se pleteš."

„Ne," odpověděla Branwen tiše. „Nepletu." Položila prsten na barwnův stůl.

„Zaplatil jsem ti, abys ho našla!" vyštěkl Ifor.

„Taky že ano," odvětila Branwen. „To, co po něm zbylo."

Tohle neměla říkat. Došlo jí to, jakmile jí ta slova sklouzla po jazyce.

Iforův zármutek vykrystalizoval v hněv. A než stihla Branwen byť jen mrknout, uhodil ji do tváře. Branwen v šoku klopýtla a instinktivně zvedla ruku k obličeji. Prsty si zamazala od krve. Barwnův vlastní pečetní prsten jí lehce škrábl přes tvář.

„Vypadni!" zavrčel Ifor.

Nemusel ji pobízet dvakrát. Branwen se otočila na podpatku a vykráčela z místnosti. K jejímu překvapení se hned objevila služka, jako by na ni čekala. „Tudy," pobídla ji a položila jí ruku na rameno.

Branwen neměla v povaze poslouchat rozkazy, ale jemná váha ženiny ruky a hřejivost jejího hlasu ji ukonejšily. Nevzpomínala si, kdy naposledy se o ni někdo postaral. Zjistila, že ji starší žena odvedla do dobře udržované

kuchyně. Kuchařka nad ohněm míchala cawl, a když uviděla Branwen, přes tvář jí přeběhl soucit.

„Pojď sem," pobídla ji služebná. Popadla kus látky, namočila ho ve studené vodě a přitiskla ho Branwen k tváři. „Máš štěstí, že tě netrefil do oka. Další navíc už nemáš."

Branwen se zasmála. Většina lidí si myslela, že přišla o pravé oko při nějaké nehodě v dětství. Bylo to bezpečnější vysvětlení než pravda.

„Našla jsi barwnova syna?" zeptala se kuchařka.

Branwen přikývla. Nemusela nic vysvětlovat, kuchařka i služebná posmutněly.

„Slyšela jsem toho kluka, než se vydal pryč," řekla kuchařka. „Blábolil, že se přidá k Divokému lovu."

Branwen sebou překvapeně cukla. „Cože?" Myslela si, že se mladík prostě zatoulal příliš blízko Annwvynu, ne že byl tak bláhový, že se pokusil přidat k Lovu.

Divoký lov se konal poslední podzimní den každého pátého roku. Pořádali ho nesmrtelný král Arawn a smrtelný král Pwyll jako oslavu přátelství jejich dvou království — Annwvynu a Dyfedu.

Nikdo nevěděl, co vlastně loví, ale proslýchalo se ledacos — že loví netvory, mýty, dokonce smrtelníky. Ti, kdo žili poblíž vesnice Argoed, dobře věděli, že v roce Lovu nemají do lesa vstupovat, jinak už se nevrátí.

„Proč?" zeptala se Branwen. „Musel vědět, že to je jistá smrt."

„Tvrdil, že vítěz Lovu vyhraje kouzelné přání," vysvětlila kuchařka. „A on se chtěl stát největším bojovníkem na světě."

Služebná si odfrkla. „Jako by nějaký šlechtic z Gwyneddu mohl vůbec páchnout do Annwvynu."

„Já vím," řekla kuchařka a rezignovaně si povzdechla. „Je to pitomec."

„Byl," zašeptala služebná. „Byl to pitomec."

Obě se na chvíli odmlčely a sklonily hlavy.

Branwen přešlápla. „Už bych měla vyrazit," prohlásila a sundala si z tváře mokrou látku. „Mám to domů hodinu."

„Řekni mámě, že jí posílám tohle," pronesla kuchařka. Spěšně zabalila různé tvrdé sýry, nasolené ryby a bochník chleba. „Před pár lety pomáhala s porodem mé neteři. Vyřiď jí, že na ni Olwenna pořád v dobrém vzpomíná."

Branwen si s povděkem jídlo převzala. „Vyřídím."

Tenhle dar znamenal, že nebude muset utrácet nic z toho mála, co má, za jídlo. Ačkoli si jídlo pro sebe dokázala obstarat lovem, byly tu i jiné nezbytnosti — látka na záplaty a zašívání, nářadí a léčivé byliny. Tolik bylin. Chtěla se stavit ve vesnické apotéce, jenže bez odměny od barwna si to nemohla dovolit.

Odešla z vesnice, proplétala se mezi domy, až došla do dobře známé venkovské krajiny.

Slunce klesalo k západnímu moři a přes zlatá pole se přikrádal večer. Branwen zrychlila krok, ruku položenou na jílci dýky. Nos Calan Gaeaf byl už jen týden daleko, takže bylo lepší se po setmění netoulat venku. Vědělo se, že poslední podzimní noc je plná kouzel.

Když Branwen vyšla ze zatáčky, uviděla, že ve větvích dubu číhá jakési stvoření. Na chvíli se jí zrychlil tep… a pak rozpoznala dobře známý černo-bílý kožich.

Byl to kocour. Přesněji řečeno její kocour.

„Co tu děláš?“ zeptala se Branwen a zamračila se. „Zamkla jsem tě doma.“

Palug si stoupl, protáhl se a seběhl po stromě dolů. I mezi ostatními kočkami to bylo výjimečné stvoření. Černo-bílé chlupy měl dlouhé a opečovávané, oči jako broušené smaragdy a na kočku byl poměrně velký. Ovšem když chtěl dát nažrat, mňoukal jako kotě.

„Přišel jsi mě pozdravit?“ zeptala se Branwen, ale žaludek jí stáhly obavy. Neměl by být venku, sousedé viděli, jak se krajem potlouká smečka toulavých psů, kteří pravděpodobně utekli gwyneddským vojákům. Branwen věděla, že je jen otázkou času, než některý pastevec dá dohromady svých pár drobných a půjde jí klepat na dveře. Toulaví psi jsou nebezpečnější než vlci, protože se nebojí lidí. Byla by to nebezpečná a špatně zaplacená práce, ale Branwen by ji vzala. Na venkově jsou dobré vztahy se sousedy potřeba. A Branwen je potřebovala víc než ostatní.

Palug vystrčil packu k zabalenému jídlu a nevinně se na Branwen zadíval.

„Ale ne,“ zastavila ho Branwen. „Tenhle sýr není pro tebe.“

Palug rozčileně máchl ocasem. Branwen udělala to jediné, co mohla — zvedla kocoura do náruče. Ten na vteřinku zaprotestoval, ale pak se zřejmě rozhodl, že i taková nedůstojnost za trochu podrbání na bradě stojí. Zavrněl a opřel se Branwen o rameno.

„Stvůro,“ zašveholila Branwen láskyplně.

Doma to vypadalo jako vždycky — kamenné zdi, došková střecha a okna, která zůstávala během podzimních a zimních měsíců pevně zavřená. Dům a strom vedle obklopoval nízký dřevěný plot. Na něm rostl hlodáš, cenná ochrana proti divoké magii, ačkoli ho musela Branwen každý rok pracně zastřihávat. Branwen otevřela branku a nechala Paluga, aby jí seskočil z ramene. Kocour běžel ke vstupním dveřím a zamňoukal na ni, jako by ji pobízel, ať si pospíší.

Dveře byly otevřené dokořán.

Branwen se v žaludku usadil strach. Vběhla do domu. „Mami?“ zavolala.

Nikde nebyly žádné známky násilí, nic neobvyklého. U oken visely svazečky sušené máty, před krbem stála trojnohá stolička, na stole ležel napůl dopsaný dopis a vedle něj šálek čaje. Branwen se šálku dotkla prsty. Byl stále teplý, což znamenalo, že tam nestojí dlouho.

Vykradla se ven a prohlížela si propletené stezky otisků chodidel v hlíně na dvorku. A najednou to uviděla — elegantní otisk ženské nožky.

Bosá, pomyslela si Branwen a zachvěla se.

Palug zamňoukal, jako by nechápal, proč ještě nedostal nažrat.

„Kdybys byl pes,“ řekla Branwen a sledovala otisky nohou k brance, „tak bys ji hledal místo mě ty.“

Palug se posadil a s povýšenou lhostejností se odvrátil.

„Odháněj myši od zásob a dostaneš trochu sýra,“ nabídla mu Branwen.

Stopy vedly na jih. Branwen měla podrážky tak ochozené, že cítila každou nerovnost na cestě. Prošla kolem ovčáckého psa, po cestě pobíhalo několik slepic, měly namířeno domů na hřad. Po levici se tyčil stín hor. Večer býval Annwvyn šerý jako temné moře. Ani Branwen se po západu slunce neodvažovala vkročit pod větve jeho stromů, neochránilo by ji ani její kouzelné oko. Jen by jí ukázalo, co si pro ni jde.

Navzdory všemu nebezpečí dávala Branwen přednost gwyneddskému venkovu před městy. Měla ráda klid lesa, krásu pavučin ověnčených ranní rosou a chladný horský vzduch.

Vzdálené zavytí přimělo Branwen přidat do kroku. Spěchala po cestičce, vybíhala na kopečky a obíhala hloučky stromů, až doběhla k velké olši.

Před ní stála známá postava. Branwenino srdce udělalo úlevou kotrmelec. „Mami!“ zavolala.

Branwenina matka bývala krásná — rovná záda, vlasy jako sníh a zářivé oči. Lidé tvrdili, že Branwen je jí podobná, ale ona to neviděla. Tam, kde byla máma jemná a vlídná, byla Branwen šlachovitá a zjizvená. Máma byla pohledná jako vylisovaná květina a Branwen byla ostrá a bledá jako bílá vrána, po níž se pojmenovala.

„Mami,“ zopakovala Branwen.

Máma se zastavila. Měla na sobě volné domácí šaty, na pobyt venku byly příliš tenké. Na holých pažích měla husí kůži a chodidla bosá a zablácená. Lehce se mračila a měla nepřítomný pohled.

Máma vyslovila jméno, které nebylo Branwenino.

Branwen sebou trhla a byla ráda, že nejsou příliš blízko Annwvynu. Máma byla jednou z mála, kdo si pamatoval její rodné jméno. Branwen ho přestala používat už dávno, použila ho jen jednou, když lovila vraha. Tehdy by jméno Branwen její kořist upozornilo, že jí je v patách.

„Tvůj bratranec nás pozval na jídlo," řekla máma roztržitě, pohledem pročesávala pole. „Měly jsme vyrazit dřív, budeme mít zpoždění —"

Derwyn už poblíž vesnice nebydlel celé roky. Máma si na to nepamatovala… Branwen z toho bylo zle. Máma zapomínala čím dál víc.

„Mami," oslovila ji Branwen jemně. „Derwyn vzkazuje, že se s námi dnes nemůže setkat."

Máma znehybněla. „Opravdu?"

„Ano." Branwen chytila mámu za paži a jemně ji nasměrovala k domovu. „Uvidíme ho zítra."

Před rokem by se Branwen před takovou lží zarazila. Jenže od té doby, co máma začala zapomínat, Branwen zjistila, že večer to bývá nejhorší. Něco v měnícím se světle mámu zneklidňovalo a znejišťovalo, vzpomínky slábly.

Večery byly časem kouzel a všeho zapomenutého.

◆ ◆ ◆

Rána přinášela vzpomínky.

Branwen se vzbudila brzy, postavila na čaj a zamručela, když se jí Palug ometal mezi nohama a mňoukal, že chce sýr.

Máma byla vzhůru. Oči jí zářily, seděla u ohně a zaplétala si bílé vlasy. „Dobré ráno," pozdravila. „Kdy ses vrátila ze vsi?" Po včerejším pomatení nezbylo ani stopy. A možná právě tohle bylo to nejbolestivější — tyhle chvíle, kdy bylo všechno v pořádku. Branwen je chtěla lapit, držet se těch rán tak pevně, aby jí už nikdy nevyklouzla.

Aby nějak zaměstnala ruce, popadla Branwen nožík a jablko a začala ho krájet. Ačkoli přímo nelhala, neříkala ani celou pravdu. „Pozdě," odpověděla a vhodila si do úst kousek jablka.

„A našlas toho barwnova syna?"

Branwen se zamračila.

„Nevím, jestli se tváříš takhle, protožes ho našla, nebo ne," podotkla máma a povytáhla jedno světlé obočí.

„Našla jsem ho." Branwen si točila nožíkem mezi prsty. „...Nebo spíš to, co z něj zbylo."

„Chudák kluk." Máma dopletla cop a položila si ho na vyhublé rameno. Mávla na Branwen, ať jde blíž. „Měl mít rozum a během roku Lovu se k Annwvynu nepřibližovat."

„Podle Iforovy kuchařky mu šlo právě o Lov," podotkla Branwen, zatímco jí matka začala zaplétat vlasy. Máma měla rychlé a jisté prsty a Branwen se zachvěla, když jí nehty lehce přejela po temeni. Právě máma Branwen naučila zaplétat vlasy, aby se jí nepletly do luku nebo jí nepadaly do očí. Když byla Branwen ještě malá, každé ráno mámě sedávala mezi nohama a nechávala si dělat copy. Poslední dobou si vlasy většinou upravovala sama. Mámin dotek byl však známý a uklidňující, a tak si ho vychutnávala. „Myslel si, že by ho mohl vyhrát."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Divoká lovkyně**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.